

Cerul așteaptă un răspuns

29 noiembrie 2008

Gili Cârstea

La scurt timp după Minneapolis – 3 februarie 1890 – sora White se află înaintea conducătorilor bisericii, adunați la cursul anual de pregătire biblică. Tema centrală a prezentării ei rămâne până în zilele noastre cea mai tulburătoare întrebare a tuturor timpurilor:

„Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca ea să nu ajungă la popor?”

Dacă analizăm cu sinceritate Scriptura, de la Geneza la Apocalips, nu se poate să nu observăm că acest tipar s-a repetat în fiecare generație, chiar dacă raportul este mai mult sau mai puțin explicit. Ori de câte ori Dumnezeu trimitea poporului Său lumină nouă, ca să poată împlini cu ei scopul Său, legământul cel veșnic, totdeauna conducătorii își foloseau puterea și autoritatea spre a împiedica lumina să ajungă la popor.

Lumina trimisă a fost mereu și fără excepție adresată poporului, și nicidecum unei elite spirituale, sau liderilor aflați în posturi cheie ale administrației. Cum de nu înțeleg ei acest lucru elementar în procedura lui Dumnezeu cu poporul Său? De ce își folosesc ei mereu puterea și influența spre a descuraja poporul să primească lumina adevărului prezent pentru acea generație?

Vă dați seama, desigur, că sora White era destul de jenată să vină înaintea conducătorilor bisericii cu un astfel de subiect incomod. Cum poți spune unor oameni că ei se opun soliei lui Dumnezeu, când ei știu că tocmai Dumnezeu i-a așezat în poziția respectivă spre a proteja lucrarea Sa? Ei erau convinși că se opun unor învățături periculoase pentru cauza adevărului. Cum să-i faci să înțeleagă că tocmai acele învățături au menirea să hrănească poporul în momentele cruciale ale existenței lui?

Iată aici un fragment din prezentarea ei de la acea întâlnire din 1890, o mărturie puternică despre tendința milenară a conducătorilor bisericii lui Hristos de a se împotrivi luminii și adevărului prezent trimis din cer:

„Știi că au fost făcute eforturi – o influență contrară – de a înlătura lumina, lumina pe care Dumnezeu ne-a trimis-o în legătură cu neprihănirea lui Hristos; dar dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul, fraților! Este

adevărul pe care fiecare suflet trebuie să-l primească, dacă nu dorește să rămână în întuneric, uscat ca piscurile Ghilboa – fără rouă sau ploaie...

„Tinerii noștri privesc la cei mai în vârstă, care stau nemișcați ca un toiag și nu doresc să primească nicio lumină nouă care este adusă; ei râd și ironizează tot ceea ce spun și fac acești bărbați, ca fiind fără nicio importanță. Cine poartă povara acelei batjocuri, și acelui dispreț, vă întreb eu? Cine o poartă? Chiar cei care s-au interpus între lumina pe care a trimis-o Dumnezeu, astfel ca ea să nu ajungă la poporul care avea nevoie de ea. Eu știu ce vorbesc aici. Aceste lucruri nu mi-au fost descoperite în ultimii patruzeci de ani, și am fost ignorantă cu privire la ele.

„Acum, frații mei, eu spun: Eliberați calea Împăratului, pentru sufletele voastre! Dacă v-ați așezat între popor și lumină, dați-vă la o parte din drum, dacă nu vreți ca Dumnezeu să vă dea la o parte din drum. Vă spun că Dumnezeu cheamă oameni care să vină în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. Ei nu trebuie să tragă înapoi; ei nu trebuie să-și folosească puterea spre a trage carul înapoi; ei trebuie să împingă cu toată puterea și energia pe care le-a dat-o Dumnezeu.

„Este exact ca pe vremea iudeilor. Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca ea să nu ajungă la popor? Frații mei, mergeți personal la Dumnezeu, și pe genunchi agonizați cu Dumnezeu. Nu putem permite ca frații să plece de aici, din inima lucrării, cu impresii greșite. Nu putem permite ca ei să plece de aici cu un nor în mințile lor. Dacă Dumnezeu ne trimite lumină, lăsați-o să vină, și nimeni să nu închidă ușa, sau să încerce să o închidă. Vă rog să nu închideți ușa. Deschideți ușa inimilor voastre și lăsați razele strălucitoare ale luminii să pătrundă în inimile și mințile voastre. Vă rog, lăsați Soarele Neprihănirii să vină!

„Acum, dacă aceasta este lucrarea mea, și dacă Dumnezeu așteaptă de la mine să mă ridic și să mă opun acestei atitudini, o voi face. Dar cât timp va mai dura până când vă decideți dacă primiți sau nu mărturia mea? Cât timp va mai dura până când ea va avea vreo importanță pentru voi? Cât timp va mai dura până când veți accepta cuvântul care a fost în mijlocul nostru chiar de la început? Cât timp veți mai respinge și lepăda mărturia, în favoarea propriilor voastre simțăminte, idei și impulsuri? Am stat aici și am luptat pentru fiecare centimetru de teren ca să putem avea chiar solia care a fost dată acestui popor, ca să pot lucra împreună cu Dumnezeu. Vreau să știu cât va permite Dumnezeu acestui popor să nege, și să blocheze calea, ca lumina pe care El a trimis-o poporului Său să nu ajungă la ei. Cât timp ne vom mai confrunța cu această situație? [Dacă ar fi știut că vor fi peste 120 de ani, sora White ar fi leșinat acolo, la amvon, înaintea întregii adunări a conducătorilor de la Battle Creek]. Cât timp va mai fi oferită acestui popor îndurarea lui Dumnezeu în zadar? Apelez la voi, pentru Hristos, eliberați calea Împăratului, și nu vă jucați cu Duhul lui Dumnezeu!

„Am călătorit din loc în loc, la diferitele adunări de tabără, ca să pot sta umăr la umăr cu mesagerii lui Dumnezeu, despre care știam că sunt mesagerii lui

Dumnezeu, despre care știam că au o solie pentru poporul Său. Am prezentat solia mea alături de ei, în totală armonie cu solia pe care o purtau ei.

„Și ce am văzut? Am văzut o putere însoțind solia, peste tot pe unde am lucrat – iar unii știu cât de greu am lucrat. Cred că ne-a luat o săptămână întreagă, din zori și până în noapte, la Chicago, ca să aducem în mințile fraților aceste idei... A durat mai bine de o săptămână până când s-a produs o breșă, iar puterea lui Dumnezeu, ca un val uriaș, s-a prăvălit peste adunare. Vă spun, oamenii erau eliberați; solia arăta la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii... Așa a fost la fiecare întâlnire. Peste tot pe unde am mers, am văzut puterea Spiritului lui Dumnezeu.

„Credeti că eu, la fel ca cei zece leproși, voi păstra liniște, și nu îmi voi ridica glasul să proclam neprihănirea lui Hristos, să Îl laud și să-L slăvesc? Încerc să vă prezint și vouă aceste lucruri, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbele mele dispar în vânt. Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere. Sunt decisă să stau tare la postul datoriei mele. Poate voi cădea, la fel cum a căzut soțul meu, dar trebuie să fac o lucrare pentru Dumnezeu. Trebuie să fac o lucrare pentru veșnicie” (The EGW 1888 Materials, 536-545).

Aceste apeluri fierbinți ne uimesc pe noi, astăzi, și ne umplu de groază. Dar frații nu au fost impresionati, deși până în 1888 ei fuseseră convinși că Dumnezeu vorbește prin Mărturii, iar loialitatea lor pentru sora White fusese totală. Acum însă ceva era în neregulă, iar ei socoteau că „sora White s-a schimbat; sora White este influențată de frații Waggoner și Jones.”

Să ne imaginăm că Domnul ar face o minune și ar chema-o la viață pe sora White, spre a sluji biserica timpului nostru. Să ne imaginăm că ea s-ar adresa Conferinței Generale aflată în sesiune, și ne-ar spune că unicul motiv pentru care a doua venire a lui Hristos nu a avut loc este respingerea soliei 1888, trimisă prin frații Waggoner și Jones. Ne-ar spune că solia a fost batjocorită în toată această perioadă, și că este timpul ca frații conducători să aleagă dacă primesc solia și se alătură la proclamarea ei, sau se dau la o parte din drum, ca Dumnezeu să poată lucra cu poporul Său.

Ce credeți? Ar fi primită mărturia ei? Ea nu se bucură astăzi nici măcar de jumătate din respectul pe care îl impunea atunci. În țările lumii a treia este încă citită și acceptată formal, dar biserica din țările occidentale o privește demult ca pe o relicvă a secolului 19, o sfântă a vremilor trecute, irelevantă pentru doctrina și nevoile bisericii de azi.

Întrebarea tulburătoare la care biserica încă nu a răspuns, și nici nu pare interesată să răspundă, este aceasta: „Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca ea să nu ajungă la popor?”

Universul spectator așteaptă un răspuns la această întrebare din partea îngerului Bisericii Laodicea. Lipsa de responsabilitate la acest subiect a amânat Nunta Mielului pentru mai bine de un secol, cu consecințele dramatice care au rezultat de aici.

Cu fiecare an ce trece, povara de pe umerii îngerului bisericii devine tot mai grea, o povară care l-ar zdrobi și pe Azazel, dacă i-ar fi așezată în spate. Și totuși, el nu pare conștient de gravitatea situației, și de importanța timpului pe care îl trăim.

Timpul trece, iar cerul așteaptă un răspuns.
